

Bernhard Baunsgaard (RV):

Nej, formanden vil nok gribe ind, og det er selvfølgelig godt af hensyn til middagen.

Det må dog vist lige fastslås, at det, socialdemokratiet i første omgang ønskede, var en formuebeskatning af pensionskasserne. Socialdemokratiet bøjede sig først for realrenten, da jeg sagde, at vi overhovedet ikke var til at få i tale om det andet. Det er dog vist også en historisk kendsgerning.

Og så sagde jeg, da vi kom til spørgsmålet om realrentebeskatning: det vil vi have tid til at gennemtænke. Og da socialdemokraterne og regeringen så gennemførte beskatningen, kunne man heller ikke i første omgang gennemføre en realrentebeskatning. Men lad alt det nu ligge, og lad os bare lade være at grave grøfter, lad os nøjes med de nøgne kendsgerninger: socialdemokraterne gav op, efter at man i foråret og sommeren 1982 havde afvist det radikale krav om at føre indkomstpøolitik. Det var jo sagen. Man ville vente og vente. Det var lige det, vi ikke kunne.

Man kan roligt, og jeg synes med rette, sige: det er for lidt, der gives. Men hvor meget gav socialdemokratiske regeringer?

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Historieskriverne bør i hvert fald erindre sig – det er oplyst i dagspressen og meddelt af hr. Arne Melchior i Radioavisen – at helt tilbage i september 1981 forelagde den socialdemokratiske regering sine daværende forligspartnere en skitse til en renteaftastbeskatning på pensionskapitaler, så retningen, ønskerne fra socialdemokratiets side i den sag behøver der ikke være nogen som helst tvivl om. Det strandede ikke i eftersommeren 1982 på, at socialdemokratiet ønskede en formuebeskatning i stedet for en renteaftastbeskatning. Det strandede på, at det radikale venstre kategorisk afviste enhver beskatning af pensions- og forsikringsformuer med virkning for 1983. Og den daværende regering måtte – ligesom den, der kom efter – konstatere, at det ikke var muligt at præstere en troværdig opretning af underskuddet på statsfinanserne uden meget væsentlige bidrag fra den kilde med virkning allerede i 1983. Det var altså det radikale venstre, der på daværende tidspunkt ikke havde den fornødne realisme og finanspolitiske ansvarlighed.

Men so what? Vi behøver ikke at fordybe os i fortiden, men nu kom vi lidt ind på det, og så skal de historiske kendsgerninger da lige præciseres.

Jeg vil stille hr. Bernhard Baunsgaard et enkelt spørgsmål.

Vi har fået et lille grønt hæfte i dag om aftalen mellem regeringen og det radikale venstre om de økonomisk-politiske foranstaltninger i 1984 og 1985. Der står et interessant afsnit om skattepolitikken. Der indledes med de lovforslag, der nu fremsættes om udskrivningsloven og sygedagpengebidraget, og så står der nogle betragtninger om den store skattereform, regeringen åbenbart har i tankerne. Det ser ud til at være en reform med lettelser, især en forlængelse af proportionalstrækket finansieret ved momsforhøjelse, men det ser ikke ud til at være en grundlæggende systemreform. Der er ikke nogen form for begrænsning af rentefradraget og ikke nogen tillægsbeskatning til erstatning af den nuværende progression.

Har det radikale venstre godkendt disse formuleringer i regeringens grønne hæfte?

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Helt afgørende i sommeren 1982 var socialdemokratiets stilling til indkomstpøolitik, som socialdemokratiet ikke ville føre på det tidspunkt. Og så er det korrekt – det skal ikke benægtes – at jeg ikke ville være med til at anbefale den radikale gruppe, at man gennemførte en pensionsbeskatning på det grundlag, der var kendt. Jeg mener stadig væk, at det var forkert at gøre det. Jeg mener heller ikke, at den nuværende regering til sin tid vil kunne tælle dette med blandt de bedrifter, som den gerne vil huske for.

Til det konkrete spørgsmål, der blev stillet: har dette været forhandlet mellem det radikale venstre og regeringspartierne? Ikke så vidt jeg ved. Jeg kan ikke mindes, at den nuværende skatteminister og jeg har drøftet det dér.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling